

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ό χρόνος είναι
κι Έδρα πάλιν αι Άθίνας.

Έτος έννενήντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι μπερδεψε τον χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα

Τών όρων μας μεταβολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΟΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον με φορά θα βγαίνη,
κι Έσαν έγω έτηνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής θα έχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχωμαι,
και 'στών Άθηνών τήν πόλιν — και εις τήν Αλοισαπίν,
και εις τήν Έλλάδα έθην — δίχως νά'μαι κι' έντροπίν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο.

γιά τά ένα όμας μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατήσ — έντινες συνδρομητής,
κι' όσομα τον παρή δέν είδει — θα τον φέρη μαύρο φίλι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας προς έμέ.
Γιά τή σόρα και τή μάρα — κάθε φύλλο με άδεκάρα.

Τού Ίουινίου τριτη και δεκάτη
και Κτεβερνίται νέοι και βαρβάτοι.

Τρακόσα κι' έννενήντα ένα
και μούτδουνα κατεδασμένα.

**Φασουλης και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

Και πάσαν επικύρωσαν τών έκλογών πληθώραν
ή όσως άντιστάσεις εις μιαν μόνην όραν,
των δέ Πατρών τήν έκλογήν ώμίλησαν όλιγοι
ή των Πατρών ό Άχιλλεύς 'στών πτέραιον του έπιλήγη,
ό τού Άργους Βουλευτής με τήν φωνήν τραχείαν
ήτινες τής έκλογής άκίρωσαν ταχείαν,
κι' είναι άποτέλεσμα τής πλάνης και του όλλου
είδι σωστή άριθμησις δέν έγινε καθόλου.
ή άργισ' ένα μέτρομα, όπου και σύ δέν κάνεις,
κι' έγω κι' ό Παύλος όπό και τριεί ό μαστορο-Γιάννης
ό μαστορο-Κώστας τίσσαρες και όυτω καθιζής,
ή φίλος εις τήν αίθουσαν άντήχησεν ίξής,
ή φίλασε, βρέ Περικλή, κι' ό μπής με τό ρίσι
άμείως ή άριθμησις έκότη μες 'σση μείση.
ή των Πιτρών ό Χοιδός, γωστώσ και όυτος ήρας,
ήτινες με όυναμην τής έκλογής τό κύρος
ή τάς ένστάσεις έκαμα κι' αυτός τάς τελευταίας
ήπει κι' αυτό ν' άκυρωθή τό τμήμα τής Τριταίας,

άλλ' όμως επικύρωσαν πρωταίον και τριταίον
και τυρατόν ό Άχιλλεύς ήσθάνθη τεταρταίον.
Μά κι' ό γιατρος Παυλόπουλος, κλιστήρι ίπισίαν,
δι' έπεμβάσεις έσκούζε 'στών Δήμον Βουπρασίαν,
κι' έκείνος που έβάπτισε Γεγά τον Δελιγαίνην,
ό Κρεστανίτης όηλαδή, που παρατσούκλια 'βγάνει,
και τον Ήλιον Βουλευτήν άνόμασι Τσαρούχη
γιατί με τούτο τόνομα έχει τήν θέσι πούχει.
Και τέλος πάντων έδωσαν εις τάς ένστάσεις πύρας
κι' άμείως τό άπόγευμα έκείνης τής Δευτέρας
τώ υπηρέμαχό στρατηγώ ψαλμοός Δαυιδ έτένισαν
και τον Βουδούρη Πρόεδρον Βουλής έγαρετόνησαν
ένώ δ' οι πάντες έκραζαν «Τρικούπη Ψωανά»
έννια ψηφοδέλτια ευρίθησαν τρανά,
κι' έπτά εκ τούτων κυανά με άσπρα περιθωρια,
όπου πολύ, βρέ Περικλή, ώμίαζαν με' έκασρα,
και άρχισα με προσοχήν νά τά φιλολογώ
κι' όλοι μαζί ήμίλασαν κι' ήμίλασα κι' έγω.

Βουδούρης δι' ὃ Πρόεδρος αὐτὸ τὸ πανηγύρι
παρίλαβε τὸν κώδικα ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχηγροῦ,
κατέβη δὲ ὁ Κανταρτζής ἀπὸ τῆ βήμα κλαίων
καὶ οὕτω πως ἠκούσθη καὶ ὁ Μεσομνηστὴς πλῆθυν.
Καὶ εἶπεν ὁ νέος Πρόεδρος μὴ βλιέμεκ φλογόβολον
πῶς θὰ μαζέψῃ τὰ λουμπὰ τῶν ἐγκραθίων δλων,
πῶς τέλος πάντων ἐβήσαν ἐκείνος ὁ καιρός,
ὅπου θ' ἀπαγορεύεται ὁ βήχας αὐστηρός,
καὶ ὅπως ὅσα πάλλα γκούχ καὶ γκούχ θ' ἀρχίζῃ ἔα-
φρικά

θὰ στέλλεται ὅτ' ὀσπῆτι του καὶ πῆ μαλακτικά.
Τὴν δὲ πρῶταν, Περικλῆ, τῆς Τρίτης ἰσοπευμένως
καὶ ὁ πρῖν Ἐθνάρχης ἐβλασε καρβοτασκαιμένες,
καὶ δεξιά καὶ ἀριστερα κατασταυροκοπιέτο
καὶ εἰς ἅγια ἐκοταῖον ἐβήσαν πῶς ἦτο
καὶ ὡς ὁ Τελώνης ἐτυπτε τὰ λασία του στήθη
καὶ τέλος πάντων ἐβασε τὸν ὄρκον τὸν συνήθη,
καὶ ἔλοι μαζὶ ἰδοκρυσαν καὶ ἰδοκρυστα καὶ ἰγὼ
καὶ ὀλίγου δειν εἰς χεῖμαρρον ὀκαρῖων καὶ πινγῶ.
Καὶ ἤκουοντο τριγύρω του τῶν νικητῶν οἱ γούδοποι
καὶ ἐκύτταζε ὅτ' ἠθεί του τὸν Γζάνη τὸν Τρικούπη,
καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα δὲν ἠμόρσοε ἡ ἀνέζη
καὶ ἀμίσως λάσπη τόκαφε χωρὶς καὶ βγάλη λέξι.
Μόλις δ' ἐκείνος ἐφυγε μετὰ τοῦ τρίτου Ράλλη
ἐβήσαν νέοι Γραμματεῖς καὶ Φερσισοῖι ἄλλοι,
Παπαγιουλὰς καὶ Ζίγγιλης καὶ Κόκκος ὁ πολὺς
καὶ ὁ Ἐμπερικός μετ' αὐτῶν, δεινὸς μουστακαλῆς,
καὶ ἐπιτροπῶν ἐπιτροπαὶ καὶ ἔλλα καὶ συνήθη
καὶ εὐθὺς οἱ συνεδρίασις ἐκείνη ἐδιέλθη.
Ἰδὼν δ' ὁ Κωνσταντόπουλος πῶς τιλοῦσθον ὀλα
καὶ πῶς τινάζει σήμερον ἡ αὐριον τὰ κῶλα,
ἵνα ὁ νόμος πληρωθῆ ἐφῶνάξε ἀπεινῶ,
καὶ εἰς γέυμα τὸν ἐκαλεσε ὁ Βασιλεὺς τρανὸς,
καὶ ὁ νέος Πιτ μετ' τοὺς λοιποὺς ἐπῆγε ὅτ' Ἐτραπέξ
καὶ κλάσας ἄρτον μαλακῶν χωρὶς τὸν Δειμζή,
ἄβετε φάγετ' ἐξ αὐτοῦ, ὅσους ἄλλους εἶπε κλαίων,
διότι δὲν θὰ φάγομεν τοῖουτον ἄρτον πλῆον.
Καὶ χάσας οἶνον ἐκραξέ πρὸς τοὺς πιστοὺς τοῦ Στέμματος:
ἀσιετι πάντες ἐξ αὐτοῦ τοῦ σωτηρίου αἵματος...
τοῖουτον νίκταρ πάντοτε ἀμβρόσιον ἰδίψων,
πλὴν ῥετανέτω ὅτ' ἐξῆς θὰ πίνωμεν μετ' γύψων.»
Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀπήνησεν μετ' αὐτέλλων εἰς χεῖρας:
εὐχαριστῶ κατὰ πολλὰ τοῦ Θεοῦ τον τοὺς σωτήρας,
καὶ εἰς τοὺς καιροὺς τῶν ἐκλογῶν μετὰ χερὰς μανθῶνο
ὅτι γαμπροὶ μου βγήκατε καὶ μετ' ὁ παραπάνω,
καὶ ἰγὼ χωρὶς τὴν νιαν μου συγγενεῖς καὶ ζῆρω
εἰς τὴν Δανιαν ἐφυγα τὴν προικὰ καὶ σὰς φερω,
ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐπακοσθηῶς ἴψωθῃ καθε λήρα
καὶ μετ' τοὺς γάμοις τοὺς χρυσοὺς δὲν ἐβασε μπακίρα.»
Π. Στάσου, μαρὶ, καὶ μὴ στιγμῆ...
Φ.

Νὰ τελειώσω πρέπει.
Π. Θὰ φρε στήλιάρι, γαϊδάρε, νὰ βάλῃς καὶ ὅτ' ἡν τοῖσπη.
Φ. Ἀφοῦ ὁ λόγος εἰς πολλὰ ζητήματα ἰεραρῆση
ὅτ' ὀτελος τοὺς σερβίρισαν καὶ τὸ σκίτ' πιλάφι,
καὶ εὐθὺς ὁ Πιτ, βρὶ Περικλῆ, κατέβασε ταῦτά του,
καὶ ἐπῆγε ὅτ' ὄγραφο του νὰ πάρῃ τὰ χαρτιά του,
καὶ ὅταν τὰ τόσα του χαρτιά ἐμάξω ἕκαστ' ἐκαστὸν
τοῦ ἤθε τότε κατὰ νοῦν ἡ Καθαρὴ Δευτέρα,
ποῦ τὸν Καλλινάκκ' ἐβήσαν νὰ βρῆ τὸν Στρατηλάτην
καὶ ὁ Πιτ μετ' τὰ κοψήματα ἐπῆγε ὅτ' Παλάτι.
Καὶ ὁ Δειμζήξ ἐσχησε καὶ ἐκείνος—ὀμίνα! —
τὰ τόσα Ἰσοζύγια ποῦ εἶχε καμωμένα,
καὶ ἤπιε πῶς θ' αὐζήθη τοῦ κράτους καθε πόρος,
ἀλλ' ὀμως τὸν ἐμαύρισε ἀλυπητὰ ὁ Πόρος,

καὶ ἀνάπτηρον καὶ ἔμπορον κακαὶ τὸν ἦσαν ὄρα
καὶ ὡς ὁ Κιαῖρων ἐκρῶναι αὐτὸν ἑμπορα, ὁ Πόρος.
Καθίνως τοῦ γραφείου του κυττάζει τὸ ταβάνι
καὶ πηλαλεῖ ὅτ' ὀσπῆτι του ἡ ἀρχίζῃ νῆνι νῆνι,
καὶ ἰγὼ τοὺς εἰγῶν ἔλαφρον καὶ ἠγῶν του ὀπνον...
θυμῶσαι ὀμως, Περικλῆ, τὸν μυστικὸν τὸν δειπνον,
ποῦ ἔλεγε πρὸς τὸν Χριστὸν καθεῖς Ἰσκαριώτης:
«καὶ πῶς ἰγὼ, Διδάσκαλε, θὰ εἶμαι ὁ πρόδοτος;»
Π. Βεβαίως...

Φ. Ἐτσι σήμερα κυττάζει καθε χεῖρα
τὸν Λόρδο καὶ συγγορωτῆ μετ' τῆς ματιεῖς μονάχα:
«καὶ πῶς καὶ ἰγὼ ὅταν Ἰπουργῶν ἰγρῶσην τὸ βιβλίον
καὶ θὰ βουθῶσ ὅτ' ἄρχῃς τὸ πῶτην τρυβλίον;»
Ὁ δὲ Μυλλόρδος δέχεται μεγάλας ἐπισκοπίεις
καὶ ἄκουσε κατὶ καὶ σοῦ πῶς ποῦ δὲν θὰ τὸ πιστέψῃ;
ὁ Κορμαντζῆς, Περικλῆ, πιστὸς τοῦ Δεληγιάννη,
ἐπισκοπῶν ἐπισκοπῆν ἐπῆγε καὶ τὸ κῆνη,
ἀλλὰ καὶ ὁ Τσελεπίσαρης ὁ πρῖν σηκαιοφόρος
τοῦ Μυλλόρδος εἰδῶν λαθροῖν παραφῶρας,
καὶ τίποτα παραξένο καὶ ὁ Θεωδῶρξ ἀκόμα
μετ' τοῦ Μυλλόρδου νὰ ταχθῆ τὸ βασιλεῖον κόμμα
καὶ νὰ τοῦ πῆ, «Μυλλόρδος μου, δὲν ζῆρω τί νὰ κάνω,
καὶ ὅτ' Ἐθναρχῆς ἔγινες καὶ μετ' ὁ παραπάνω,
καὶ εὐδοκῶς νὰ μετ' καλοῦν Ἐθναρχας—ὀμίε! —
ἴσῃνα πρῶτο νοῦμερο καὶ δεύτερον ἐμεῖ.
Π.— Ἄλλὰ εὐδοκῶς καὶ σοῦ, τῶν σκουτιῶν τὸ σῶρμα
αὐτοστιγμῆ τὴν ῥαχη σου νὰ στρώσῃς γὰρ μπαγαλέρωμα

Μὴ ἔχον ἑργάτορον καὶ ἀργὸν τραγοῦδα νέων Ἰπουργῶν.

Α'

Χαῖρε, κύριε Δραγοῦμη καὶ φιλοκαπελαδοῦρα,
πολυμήνης τῶντι καὶ σωστὴ ἀνεμοδοῦρα,
ὦ Δραγοῦμη τῆς Ἀθῆνας, ὦ Δραγοῦμη τῶν Μεγάρων,
ποῦ ὀτρὸν στέρωμα καὶ βάζει ὁ Τρικούπης ἄρον ἄρον,
γυμῶσου, Στέφο, γυμῶ σου, κόντε, μονομάχη, διπλωμάτη,
ὅπου μπαίνεις καθε τόσο μεῖς ὅταν Πρῖβειον τὸ μάτι.

Ἐὶ κορμὶ κυπαρισσίνιο, κορμωμένως πάλι ζῆπνα...
σὶ προσμῖνον ἐπισκοπίεις, σουκαρῆδες, μεγάλοι, δεῖπνα.
Πρῖβειομπαινε, Πρῖβειο βγαίνεις, Πρῖβειο στικαῖαβροντῆ
νὰ κατὰχρῶσις σπαλτάις, νὰ μινίστρων τρικαντάι...
καὶ ἀπὸ τρίποδος τοὺς κρῖνεῖς μετ' τὸν νοῦν σου τὸν σοφόν
καὶ τὰς σκίψης τῶν μαυτεῖσις σὸν Πυθία τῶν Δελφῶν.

Γεῖμα σου, Στέφο, γυμῶ σου κόντε, πούχῃς γρῶσα καὶ ἔξοδῆ
καὶ γὰρ τοῦτο τοὺς μινίστρος τοὺς γυμῶ καὶ κοροιδεῖς.
Καὶ ἂν πηγαῖνον ὅτ' ἀν χαμῆνα τὰ μέγαλα σου χαρτιά
καὶ ἂν τῆς νότας σου σὶ Πρῖβειῖς δὲν φοβούνται εἰ κομψῆ,
μὰ μετ' γυμῶματα μονάχα τοὺς τραβῆξ ἀπὸ ταῦτά
καὶ τοὺς κῆνεις νὰ χρεοῦν μετ' ἕνα ποῦ ὅτ' ὀταψῆ.

Γιατὶ πάλιν ὁ Δραγοῦμης ἐξερῶρσοε ὅτ' ἡ μῆση;
γιατὶ πάλι ὅταν Δραγοῦμη ὁ Τρικούπης δίνει θεῖαι;
ἐπειθὲ ὅτ' ὀμῶλοῦτο τὸ ἐμεῖ τάχα μὴ σπαθῆ;
ἔτσι λένε δὲν τώρα ἐπληγῶθησαν βαθεῖαι...
πλὴν ἰγὼ τὰ πινῶν μου καὶ εἰς αὐτῶν καὶ ἐκείνον στέρωμα
καὶ ἐμπροστὰ σου γονατίζω, Ἐξωχῶτάτῃ μου Στέφο.